

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 38/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Havlíkom, Podzámska 18, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu i inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 189/2013 z 15. mája 2014, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 69/2014 z 3. marca 2015 a uznesením Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 7/2015 z 13. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu i inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 189/2013 z 15. mája 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo 69/2014 z 3. marca 2015 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 7/2015 z 13. októbra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že žalobou podanou na krajskom súde sa domáhal proti žalovanému – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ObU-TT-OVVS1-2013/003471, ktorým sťažovateľovi nepovolil zmenu priezviska podľa § 6 ods. 1 a § 9 zákona č. 300/1993 Z. z. o mene a priezvisku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o mene a priezvisku“) z doterajšieho priezviska „██████████“ na nové priezvisko „██“. Krajský súd žalobu zamietol rozsudkom, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie podrobne uvádzajúc argumenty, ktoré podľa jeho názoru odôvodňovali podanie žaloby, ako aj odvolania.

Najvyšší súd ako súd odvolací svojím rozhodnutím napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, pričom v jeho odôvodnení poukázal na ustanovenie § 4 a § 6 zákona o mene a priezvisku spolu s konštatovaním, aké podmienky musia byť splnené na zmenu priezviska. Uviedol, že v tomto prípade nejde ani o hanlivé priezvisko a ani o dôvod hodný osobitného zreteľa. Najvyšší súd však tieto svoje tvrdenia a zistenia vo vzťahu k tejto konkrétnej právnej veci podľa názoru sťažovateľa riadne nezdôvodnil.

Proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, pričom dovolacie konanie bolo uznesením najvyššieho súdu zastavené z dôvodu neprípustnosti dovolania.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na skutočnosť, že nikdy «nežiadal o zmenu priezviska na priezvisko s pomlčkou, ale na dvojslovné priezvisko [REDACTED], čo zákon výslovne nezakazuje. Zákon neustanovuje výklad pojmu priezvisko a ani nestanovuje, či pod gramatickým významom slova priezvisko má na mysli jednoslovné alebo viacslovné priezvisko. Zákon teda nezakazuje, aby mal občan SR dve priezviská, resp. dvojslovné priezvisko, tak ako to žiadal sťažovateľ.

V prípade, ak by sme pripustili takýto zužujúci (reštriktívny) výklad uvedeného právneho ustanovenia, vytvorili by sme nesúlad právnych predpisov, a to konkrétne nesúlad medzi § 4 ods. 1 zákona č. 300/1993 Z. z. o mene a priezvisku s § 6 ods. 3 písm. c) zákona o rodine, ktorý hovorí aj o „druhom priezvisku“ a o „priezviskách“ v množnom čísle. Správny orgán aj súd si teda nesprávne vyložili § 4 ods. 1 zákona o mene a priezvisku, keď uviedli v odôvodneniach svojich rozhodnutí, že zákon o mene a priezvisku umožňuje občanovi SR používať v úradnom styku iba jedno priezvisko. Toto tvrdenie nie je podporené žiadnym zákonným ustanovením. Pokiaľ má správny orgán na mysli § 3 zákona o mene a priezvisku, toto ustanovenie sa vzťahuje len k menu, nie k priezvisku. Treba tu pripomenúť aj zásadu teórie práva a základné výkladové pravidlo zakotvené v článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, že čo nie je zákonom zakázané, je dovolené.

Správny orgán ako žalovaný svoje rozhodnutie odôvodňoval tým, že používanie viacerých priezvisk je možné len osvojením alebo uzatvorením manželstva, pričom poukazuje na § 6 ods. 3 zákona o mene a priezvisku. V tomto smere sa pridriavam argumentov uvedených vyššie, nakoľko ani v § 6 ods. 3 zákona o mene a priezvisku sa nehovorí o viacerých priezviskách, resp. o viacslovnom priezvisku, preto z toho ustanovenia ani nemôže vyplývať, že viacslovné priezvisko je možné nadobudnúť výhradne sobášom alebo osvojením. V takom prípade by sa jednalo o protiústavnú diskrimináciu jednotlivca pre jeho stav (slobodný, ženatý, osvojenec a pod.), a pre jeho pohlavie.

Sťažovateľ je aktívnou osobou v oblasti histórie a archeológie, ktorá zahŕňa aj publikačnú činnosť a práve v publikačnej činnosti a vo svojom profesijnom živote používa priezvisko [REDACTED] už viac ako 13 rokov, o čom svedčí viacero dôkazov doložených správnomu orgánu v žiadosti o zmenu priezviska. Ďalším dôvodom je aj tá skutočnosť, že priezvisko [REDACTED] je natoľko frekventované, že si ho mnohí ľudia mýlia s jeho

menovcami, čo mu taktiež spôsobuje problémy v bežnom živote. Okrem toho mu vznikajú problémy aj ako konateľovi spoločnosti [REDACTED], nakoľko je obchodným partnerom známy pod priezviskom [REDACTED], kde vznikajú nedorozumenia pri podpisovaní právnych úkonov ako napríklad obchodných zmlúv, keďže v občianskom preukaze má ako priezvisko uvedené priezvisko [REDACTED], čiže osoby, ktoré ho poznajú pod dvojslovným priezviskom majú pochybnosti o jeho totožnosti. Teda práve jeho meno a priezvisko, ktoré uvádza v rámci svojho profesijného života a svojej rozsiahlej publikačnej činnosti „[REDACTED] [REDACTED]“ má pre neho ako osobu publikačne a vedecky činnú nesmierny význam. Z daného dôvodu mu má byť poskytnutá možnosť úpravy, opravy alebo zmeny mena alebo priezviska. Uvedené skutočnosti je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa.

Meno a priezvisko človeka sú dva jeho základné individuálne znaky, majú význam nie len pre osobný život občana, ale aj z celospoločenského hľadiska, najmä ako predpoklad všestrannej a presnej evidencie obyvateľov. Z tohto dôvodu je preto dôležité poskytnúť občanovi možnosť úpravy, opravy alebo zmeny mena alebo priezviska.»

S uvedenými argumentmi sťažovateľa sa krajský súd ani najvyšší súd podľa jeho názoru nezaoberali napriek tomu, že povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka.

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„a) Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 1Sdo/7/2015 zo dňa 13.10.2015, Uznesením Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Sžo/69/2014 zo dňa 03.03.2015 a Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 1S 189/2013 zo dňa 15.05.2014, ako aj v konaniach, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa, vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

b) Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. ISdo/7/2015 zo dňa 13.10.2015, Uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Sžo/69/2014 zo dňa 03.03.2015 a Rozsudok Krajského súdu v Bratislave spis. zn. IS 189/2013 zo dňa 15.05.2014 a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

d) Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 286 €, ktorú je povinný vyplatiť mu Najvyšší súd SR v Bratislave v sume 143 € a Krajský súd v Bratislave v sume 143 € do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu [REDACTED].“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej

logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa, ktorý namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, rozsudkom najvyššieho súdu vydaného v odvolacom konaní, ako aj uznesením najvyššieho súdu vydaného v dovolacom konaní.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou proti žalovanému podanou na krajskom súde domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia č. SVS-OVVS1-2013/15188 z 22. mája 2013, ktorým vo veci odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu Obvodného úradu Trnava (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. OBÚ-TT-OVVS1-2013/03471 z 28. februára 2013 o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o zmenu priezviska rozhodol tak, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Krajský súd žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zamietol. Na základe odvolania podaného sťažovateľom najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny. Konanie o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu bolo zastavené uznesením najvyššieho súdu z dôvodu, že podanie dovolania v správnom súdnictve neprichádza do úvahy.

Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu, ktoré sú podľa jeho názoru nedostatočne odôvodnené, keďže tieto súdy neodpovedali na podstatnú otázku v danej právnej veci, a to, prečo dôvody podrobne uvedené sťažovateľom v žalobe, ako aj v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nepovažujú za dôvody hodné osobitného zreteľa, a teda za dôvody dostačujúce na povolenie zmeny priezviska sťažovateľa, tak ako to navrhoval vo svojej žiadosti adresovanej prvostupňovému správne mu orgánu.

Ústavný súd konštatuje, že na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu, nie je daná jeho právomoc.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania, čo sťažovateľ aj využil. Tým je zároveň vylúčená v tomto rozsahu právomoc ústavného súdu.

Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Odlišná je situácia týkajúca sa tých častí sťažnosti, ktoré smerujú proti rozsudku najvyššieho súdu a uzneseniu najvyššieho súdu. Tieto časti sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnené.

Najvyšší súd ako odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo 69/2014 vo svojom rozsudku z 3. marca 2015 v jeho relevantnej časti vo vzťahu k postate námietok sťažovateľa uviedol:

«Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky; musí ísť o priezvisko hanlivé a musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa. Výklad týchto podmienok ponecháva zákon „na súdnej“ praxi. Je preto vecou konkrétneho prípadu, či dôjde k takým okolnostiam, ktoré budú podkladom pre rozhodnutie súdu.

Najčastejším dôvodom na povolenie zmeny priezviska je hanlivé priezvisko. O takýto prípad v danej veci nejde.

správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

K zásadnej námietke sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku najvyššieho súdu týkajúcej sa aplikácie pojmu „dôvody hodné osobitného zreteľa“, ktoré najvyšší súd, krajský súd, ako aj správne orgány konajúce vo veci sťažovateľa nepovažovali za dôvody spôsobilé odôvodniť zmenu priezviska sťažovateľa, ústavný súd uvádza, že vymedzenie obsahu neurčitého právneho pojmu dôvody hodné osobitného zreteľa je v danom prípade úlohou správneho orgánu, a to vždy so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa umožňujúcich aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie správneho orgánu. Je však nutné poznamenať, že úvaha správneho orgánu o tom, či v danej veci ide o takýto výnimočný prípad alebo nie (teda že sú, resp. nie sú dôvody na aplikáciu § 6 zákona o mene a priezvisku splnené, pozn.), musí byť v rozhodnutí správneho orgánu a v prípade preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia aj všeobecného súdu presvedčivo odôvodnená, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať črty svojvôle. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že v zmysle § 6 zákona o mene a priezvisku má správny orgán možnosť, nie povinnosť zmenu priezviska na základe žiadosti žiadateľa povoliť.

Podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu, a teda ani krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho

vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné argumenty. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že dovolacie konanie bolo zastavené z dôvodu, že v rámci správneho súdnictva nie je dovolanie vôbec prípustné. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal najmä na judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 65/2010, IV. ÚS 208/08, IV. ÚS 274/09, II. ÚS 87/09), z ktorej takýto právny záver vyplýva, zaoberajúc sa aj predchádzajúcim opačným právnym názorom vysloveným v náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorý však bol v ďalšom období judikatúrou ústavného súdu prekonaný. Proti takejto argumentácii najvyššieho súdu sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu

nič nenamietal a nijako nespochybňoval vyslovený právny názor. Ani ústavný súd nemôže tento záver kvalifikovať ako arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Preto uznesenie najvyššieho súdu, podľa ktorého dovolanie vo veciach správneho súdnictva nie je prípustné, je potrebné akceptovať.

Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2016